

Sygn. akt II Ca 656/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Grzegorz Ślęzak
Sędziowie	SSO Jarosław Gołębiowski SSR del. Piotr Fal (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko S. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 20 maja 2015 roku, sygn. akt I C 938/13

oddala apelację.

SSO Grzegorz Ślęzak

SSO Jarosław Gołębiowski SSR del. Piotr Fal

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Ca 656/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 maja 2015 r. Sąd Rejonowy

w R. po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. przeciwko S. S. zasądził kwoty: 6646,61 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 5 grudnia 2013 roku, do dnia zapłaty oraz umowne odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczone od kwoty: 8946,61 złotych, od dnia 19 lipca 2013 do dnia 4 sierpnia 2013 roku, od kwoty 7946,61 złotych od dnia 5 sierpnia 2013 roku do 15 sierpnia 2013 roku, od kwoty 6946,61 złotych od dnia 16 sierpnia 2013 roku do dnia 20 listopada 2013 roku, od kwoty 6846,61 złotych od dnia 21 listopada 2013 roku do dnia 4 grudnia 2013 roku; kwotę 9505,10 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2013 roku do dnia zapłaty; kwotę 872,42 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 30 lipca 2013 roku do dnia zapłaty; kwotę 372,47 złotych.

Nadto Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 2300 złotych oraz zasądził od pozwanego S. S. na rzecz powoda (...) Bank Spółka Akcyjna we W. kwotę 985 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 19 lipca 2006 roku pozwany S. S. oraz (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarli umowę kredytu na kwotę 67 367,56 złotych. Kredyt miał być spłacany w 96 równych ratach. Pozwany nie uiszczał terminowo rat kredytu, wobec czego strony renegotjowały umowę i w dniu 7 lutego 2011 roku zawarły ugody, na podstawie której pozwany zobowiązał się do uiszczania zadłużenia w comiesięcznych ratach. Wobec całkowitego braku spłat powód wypowiedział umowę ugody i po okresie wypowiedzenia, w dniu 12 czerwca 2013 roku, całość zobowiązania została postawiona w stan natychmiastowej wykonalności. Pismem z dnia 8 lipca 2013 roku i 21 czerwca 2013 roku pozwany zwracał się do powoda o przywrócenie ustalonego harmonogramu spłat i polubowne zakończenie sprawy. Pisma te pozostały bez odpowiedzi. Po wniesieniu pozwu pozwany uiścił na rzecz powoda 1000 złotych w dniu 4 sierpnia 2013 roku, 1000 złotych w dniu

15 sierpnia 2013 roku, 100 złotych w dniu 20 listopada 2013 roku, 200 złotych w dniu 4 grudnia 2013 roku. Na dzień 17 lutego 2014 roku wysokość zobowiązania dłużnika wynosiła: kapitał w wysokości 6646,61 złotych, kwota 9505,10 złotych tytułem zaległych odsetek, odsetki karne za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty w kwocie 372,47 złotych oraz koszt monitów w wysokości 372,47 złotych.

Sąd Rejonowy zważył, iż pozwanego S. S. oraz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wiązała umowa kredytu z dnia 19 lipca 2006 roku. Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (art. 69 ustawy prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 z późn. zmianami).

W przedmiotowej sprawie nie budził wątpliwości Sądu fakt, iż pozwany nie dopełnił obowiązku na nim ciążącego wynikającego z powołanej wyżej umowy i nie spłacił zadłużenia. Pozwany nigdy nie kwestionował zasady i wysokości swojego zadłużenia, czego wyrazem było zawarcie umowy ugody w dniu 7 lutego 2011 roku i uznanie roszczenia.

Również w postępowaniu przed Sądem pełnomocnik pozwanego nie kwestionował zasady odpowiedzialności i wysokości zadłużenia wnosząc jedynie o rozłożenie dochodzonej należności na 24 raty.

Na podstawie art. 320 k.p.c. Sąd ma możliwość rozłożenia na raty zasądzanego świadczenia. Może to nastąpić w „szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Jednakże pełnomocnik pozwanego w żaden sposób nie wykazał owej szczególnej sytuacji pozwanego, która mogłaby uzasadniać ponowne kredytowanie pozwanego przez okres kolejnych 24 miesięcy.

Wobec przedstawionej przez powoda dokumentacji, uwzględniając stanowisko powoda wyrażone w piśmie z dnia 17 lutego 2014, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę kapitału w wysokości 6646,61 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 8946,61 złotych od dnia 19 lipca 2013 roku do dnia poprzedzającego każdą kolejną wpłatę, kwotę 9505,10 złotych tytułem zaległych odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, odsetki karne za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty w kwocie 372,47 złotych oraz koszt monitów w wysokości 372,47 złotych. W pozostałym zakresie Sąd postępowanie umorzył wobec cofnięcia pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł osobiście powód, który zaskarżył wyrok w części: w punkcie 1 zasądzającym od niego należność dochodzoną pozwem oraz w punkcie 3 w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Zaskarżonemu

wyrokwowi zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz brak wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto brak jakiegokolwiek uzasadnienia przyczyn, dla których Sąd uwzględnił powództwo, nie przychylił się do mojego wniosku o rozłożenie zasądzonej należności na raty i zaniechał jednocześnie poczynienia rozważań w odniesieniu do zastrzeżeń zgłoszonych przeze mnie wobec twierdzenia, iż roszczenie powoda było przedwczesne, a tym samym poprzez całkowite pominięcie oraz nie odniesienie się w uzasadnieniu orzeczenia do części dowodów, w szczególności podejmowanej przeze mnie próby polubownego rozstrzygnięcia sporu, co doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia stanu faktycznego w sprawie i uznania stanowiska powoda.

Skarżący zarzucił również w apelacji naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 33 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715, z późn. zm.) poprzez jego niezastosowanie, skutkujące nieprawidłowym przyjęciem, iż powinienem jednorazowo zapłacić na rzecz powoda dochodzone świadczenie w pełnej wysokości, co w konsekwencji spowoduje dalsze zadłużenie jego osoby.

W oparciu o powyższe podstawy apelacyjne skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części oraz oddalenie powództwa w całości; uwzględnienie wniosków i dowodów powołanych w uzasadnieniu niniejszego pisma; zwolnienie mnie od ponoszenia kosztów sądowych w przedmiotowej sprawie w zakresie całości opłaty od apelacji, ze względu na jego złą sytuację majątkową uniemożliwiająca mi poniesienie tychże kosztów bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i rodziny; zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania za I i II instancję.

Skarżący wniósł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temuż Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniósł o jej oddalenie. Podniósł, że roszczenie powoda ma podstawy w prawie materialnym i jest wymagalne, co potwierdził również pozwany w treści apelacji wskazując, że umowa jak i późniejsza ugoda zostały mu przez powoda wypowiedziane. Powód wskazał również, że umowa o kredycie konsumenckim dotyczy jedynie konsumentów, zaś pozwany zawarł umowę kredytową nr (...) jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...), a tym samym wskazany kredyt nie podlega regulacjom ustawy o kredycie konsumenckim.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podzielając ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, Sąd Okręgowy uznał, iż brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia prawa procesowego w zakresie zarzuconym w apelacji.

Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie, dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zgodnie z dyrektywą art. 233 §1 k.p.c. Dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego w tym zakresie spełnia wszystkie wymogi określone w przepisie art. 233 k.p.c. Ocenie w żadnej mierze nie można zarzucić braku wszechstronnej analizy i dowolności. Ocena dokonana przez Sąd pierwszej instancji, wbrew zarzutom skarżącego, spełnia wymogi określone normą art. 233 §1 k.p.c. Jest spójna, logiczna, opiera się na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału dowodowego.

Nie ma racji skarżący, iż roszczenie powoda nie było wymagalne, zaś pozew o zapłatę przedwczesny. Skarżący nie kwestionował w toku procesu faktu, iż umowa kredytowa została mu wypowiedziana, podobnie jak umowa ugody z dnia 7 lutego 2011 r. Sama umowa kredytowa wskazywała w §5 pkt. 4, że

od następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia całe zobowiązanie kredytobiorcy wobec banku jest wymagalne, a kapitał jest oprocentowany według zasad obowiązujących dla zadłużenia przeterminowanego.

Tym samym wobec późniejszego wypowiedzenia również umowy ugody z dnia 7 lutego 2011 r. (czego pozwany również nie kwestionował) roszczenie powoda stało się na nowo wymagalne w całej wysokości. Wymagalności tej nie niweczy fakt, iż pozwany w 2013 r. zwracał się do powoda o rozłożenie należności na raty. W tym zakresie ustalenia Sądu Rejonowego uznać należało za trafne. Skoro pozwany nie kwestionował prawidłowości wypowiedzenia mu umowy kredytu oraz umowy ugody, co również wynikało z jego pism jakie kierował w 2013 r. do powoda, to nie można zgodzić się z stanowiskiem skarżącego, że roszczenie nie stało się w całości wymagalne. Tylko zawarcie z powodem kolejnej umowy na nowo określającej terminy ratalnej płatności zadłużenia mogłoby świadczyć o niewymagalności całego roszczenia. Takiego wniosku nie można wyciągnąć, jak podnosi w apelacji skarżący, z faktu braku odpowiedzi powoda na wnioski o ponowne rozłożenie należności na raty. Jedyne wnioski jakie można z tego faktu wyciągnąć to brak woli po stronie powoda na ponowne rozłożenie na raty wymagalnego roszczenia.

Stosownie do art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Pozwany natomiast nie udowodnił faktu, iż roszczenie na dzień wytoczenia powództwa lub rozstrzygnięcia nie było w całości wymagalne.

Sąd Okręgowy uznał również, iż brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia prawa materialnego w zakresie naruszenia art. 33 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715, z późn. zm.). Przepis ten nie znajdował zastosowania w przedmiotowej sprawie, albowiem wskazana ustawa w zakresie definicji konsumenta odsyła do Kodeksu cywilnego (art. 5 pkt 1 ustawy), zgodnie z którym za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 22¹ k.c.). Pozwany tymczasem zawarł umowę kredytową nr (...) jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...), a tym samym jak słusznie wskazał powód, kredyt zawarty między stronami nie podlegał regulacjom ustawy o kredycie konsumenckim.

Za bezzasadny uznał Sąd Okręgowy wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty w oparciu o art. 320 k.p.c. W ocenie Sądu, ewentualne rozłożenie zasądzonego wyrokiem świadczenia na raty nie spełniałoby w realiach niniejszej sprawy swojej funkcji biorąc pod uwagę interesy wierzyciela i aktualne możliwości finansowe pozwanego. Pozwany do dnia dzisiejszego nie spłacił zadłużenia. Pozwany nie przedstawia żadnych realnych szans spłaty wierzytelności, co potwierdza, chociażby fakt oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości pozwanego.

Podstawą zastosowania przepisu art. 320 k.p.c. jest wyłącznie uznanie Sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu pierwszej instancji, że nie zachodzi w sprawie szczególnie uzasadniony wypadek uzasadniający zastosowanie instytucji rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Pozwany zawarł już z powodem umowę ugody, z której się nie wywiązał, w związku z czym nie ma najmniejszych powodów by przypuszczać, że będzie dobrowolnie i regularnie wpłacać należność rozłożoną na raty.

W judykaturze podkreśla się, że ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Czas, który upłynął od zgłoszenia roszczenia przez powoda był wystarczający, by pozwany mógł przygotować się do realizacji tego roszczenia, zwłaszcza że sam już w odpowiedzi na pozew z dnia 24 marca 2014 r. zwracał się o rozłożenie świadczenia na 24 raty.

W ustalonym stanie faktycznym brak jest więc racjonalnych powodów by zastosować art. 320 k.p.c.

Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Na oryginale właściwe podpisy